

Arrest

nr. 321 132 van 4 februari 2025
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA, loco advocaat T. MOSKOFIDIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 28 juli 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 20 december 2022 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beslist op 23 maart 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit, bent u van Pashtoen origine en bent u afkomstig uit het dorp [D.] (district Chaparhar, provincie Nangarhar, Afghanistan).

In Afghanistan was u werkzaam als herder. Toen u aan het rondtrekken was met uw geiten in [M.] werd u aangesproken door drie leden van de taliban. Ze vroegen u om samen te werken met hen. Ze wilden u een telefoon bezorgen zodat u hen kon verwittigen indien er leden van de overheid in de omgeving passeerden. Zodoende kon de taliban zich verstoppen of hen aanvallen. Verder vertelden ze dat ze u raketten en geweren gingen geven en u dan met hen zou kunnen meevechten. Ze wilden ook in de nacht bommen plaatsen op de wegen. Hierbij zouden ze u deze plaatsen laten zien en u een afstandsbediening bezorgen. Zodra u leden van de overheid in de ochtend zou zien passeren, kon u hiermee deze bommen laten exploderen. Omdat u een herder was, zou u volgens hen niet door de leden van de overheid verdacht worden. U durfde hun voorstel niet te weigeren en gaf te kennen dat u dit eerst thuis met uw vader ging bespreken. De taliban vonden dit goed en vertrokken. Die avond vertelde u alles aan uw vader. Hij zei dat u dit niet moest doen. U deed vervolgens uw werk als herder verder. Twee dagen nadat u door de taliban was aangesproken, geraakte u gewond bij een gevecht tussen de taliban en de overheid. U was toevallig daar in de buurt met uw geiten aan het werk toen een raket naast u terecht kwam. Omwille van de verwondingen die u toen opliep, verbleef u hiernaar u ongeveer één maand thuis. Na deze maand hervatte u uw werk als herder. Op de tweede dag van uw werkherhvatting vond u een brief van de taliban aan uw deur. U en uw vader konden deze niet lezen. Die avond vernam u wat erin stond. De taliban beschuldigde u in deze brief van samenwerking met de overheid. Verder stond hierin dat ze u hadden gevraagd met hen samen te werken, maar dat u nooit naar hen toe was gekomen om hieraan gevolg te geven. Na de ontvangst van deze brief besloot u Afghanistan te verlaten. Twee dagen later, nu ongeveer twee jaar geleden vatte u uw reis naar België aan. U verliet Afghanistan en reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Servië, Bosnië, Italië en Frankrijk naar België. U diende tijdens deze reis in Griekenland een verzoek om internationale bescherming in. Na ongeveer vier maanden onderweg te zijn geweest, kwam u op 27 juli 2021 in België aan. Op 28 juli 2021 diende u hier in België een verzoek om internationale bescherming in.

Na uw vertrek uit Afghanistan kwamen de taliban drie keer bij uw familie langs, op zoek naar u. Het eerste bezoek vond twee maanden na uw vertrek plaats, waarbij de taliban vroegen waar u was en ze de opdracht gaven aan uw vader u te zoeken, zo niet zou hetzelfde met u gebeuren als met andere dorpelingen, u zou vermoord worden. Drie maanden daarna kwamen ze voor een tweede keer langs, waarbij ze opnieuw aan uw vader vroegen waar u was. Ze duwden uw vader omdat hij u nog steeds niet gevonden had. U werd over deze bezoeken ingelicht toen u twee maanden in België was. Vier maanden na de machtsovername van de taliban in Afghanistan, kwamen ze voor de derde keer langs. Ze gaven te kennen dat wanneer ze u te pakken zouden krijgen, u gestraft zou worden. Uw vader diende u naar hen te brengen indien u zou terugkeren. Ze sloegen uw vader. Een week geleden bent u geïnformeerd geweest door uw vader dat uw twee neven langs vaderskant die ook herders waren, [R.] en [S.], door de taliban werden doodgeschoten in de nacht.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u dat de taliban u zal vermoorden.

Ter staving van uw identiteit en uw verzoek legde u volgende documenten neer: een kopie van de dreigbrief van de taliban die u twee dagen voor uw vertrek uit Afghanistan ontving; een kopie van een brief van de dorpsouderen waarbij ze uw problemen bevestigen; een kopie van de taskara (Afghaans identiteitsdocument) van uw vader; een kopie van uw taskara; een kopie van een brief van het districtshuis geschreven door de districtshoofd [S.] waarbij uw problemen in Afghanistan waarachtig worden verklaard; een kopie van een brief van de dorpsouderen over uw neven [R.] en [S.]; drie foto's van uw neven [R.] en [S.] die gedood werden; en twee foto's van de verwondingen die u opliep net voor uw vertrek uit Afghanistan.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat, na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier, u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelt niet naar Afghanistan te kunnen terugkeren omdat u door de taliban vermoord zal worden (Dienst Vreemdelingenzaken [hierna DVZ], CGVS vragenlijst, vraag 3.4 en Notities Persoonlijk Onderhoud [hierna NPO], p. 17). U heeft het Commissariaat-generaal hiervan echter niet kunnen overtuigen en dit omwille van onderstaande redenen.

Er dient vooreerst te worden opmerkt dat een aantal elementen met betrekking tot de door u uiteengezette reisweg van Afghanistan naar België de geloofwaardigheid van uw asielrelaas wezenlijk ondermijnt. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient. Aan deze verplichting hebt u niet voldaan. U legde immers over uw vertrek en uw reisroute van Afghanistan naar België bedrieglijke verklaringen af bij de DVZ en bij het CGVS. Zo verklaarde u bij de DVZ (d.d. 17/08/2021) enkel vingerafdrukken te hebben afgestaan in België. Na confrontatie met de Eurodac hit, paste u uw verhaal aan en meende u ongeveer twee maanden eerder, dus in juni 2021, uw vingerafdrukken te hebben afgestaan in Griekenland. Vervolgens bij de DVZ meermaals geconfronteerd met het feit dat uw vingerafdrukken in Griekenland dateren van juli 2019, bleef u bij uw eerdere verklaringen (DVZ, verklaring DVZ, vraag 22 en vraag 30). Bij het CGVS (d.d. 22/12/2022) verklaarde u ongeveer twee jaar geleden uit Afghanistan te zijn vertrokken en vier maanden onderweg te zijn geweest van Afghanistan naar België toen u hier op 27 juli 2021 (NPO, p. 16). Gevraagd of u ooit uw vingerafdrukken hebt moeten afstaan in een van de landen die u hebt doorkruist om naar België te komen, antwoordde u negatief (NPO, p. 16). Gewezen op bovenstaande informatie, bleef u erbij nooit uw vingerafdrukken te hebben gegeven in Griekenland en vier maanden onderweg te zijn geweest van Afghanistan naar België (NPO, p. 29 en 30). Dit overtuigt niet. Het feit dat u zowel bij de DVZ als bij het CGVS bedrieglijke verklaringen aflegt over uw vertrekdatum uit Afghanistan en reisroute naar België, en hierbij de Belgische asielinstanties intentioneel hebt proberen misleiden, haalt de algemene geloofwaardigheid van uw relaas fundamenteel onderuit. U situeerde uw problemen in Afghanistan met de taliban op basis van uw verklaringen immers begin 2021, terwijl u reeds in juli 2019 in Griekenland uw vingerafdrukken gaf.

Dat aan de door u aangehaalde vrees geen geloof kan gehecht worden, blijkt verder uit de vaststelling dat uw verklaringen bij de DVZ niet overeenstemmen met uw verklaringen bij het CGVS. In dit verband is het duidelijk dat u bepaalde zaken anders voorstelt, dat u uw verklaringen aanpast, alsook verklaringen aan uw relaas toevoegt waarvan kan verwacht worden dat deze vroeger werden aangehaald. Zo verklaarde u bij de DVZ dat de taliban u had verteld dat u de overheid moest bespioneren en hierover informatie aan hen moest geven. Indien u zou weigeren, zouden ze u vermoorden. Hierdoor bent u vijf dagen later uit Afghanistan vertrokken (DVZ, CGVS vragenlijst, vraag 3.5). Dit terwijl u bij het CGVS verklaarde ongeveer één maand nadat de taliban u hierover voor de eerste en enige keer hadden gesproken, het land te hebben ontvlucht (NPO, p. 10 en 11). Voorts verklaarde u bij de DVZ dat de taliban u hadden verplicht om de overheid voor hen te bespioneren, ze zouden u vermoorden indien u weigerde (DVZ, CGVS vragenlijst, vraag 3.5). Dit stemt niet overeen met uw verklaringen bij het CGVS, waar u meende dat de taliban u dit vrijwillig vroegen en u hiertoe, toen ze u aanspraken, niet gedwongen werd (NPO, p. 18 en 19). Daarnaast verklaarde u bij de DVZ enkel dat de taliban u had gevraagd om de overheid te bespioneren en informatie aan hen door te geven, terwijl u bij het CGVS verklaarde dat de taliban u ook vroegen om met hen mee te vechten. Zo zouden ze u raketten en geweren geven, alsook diende u wegbommen met een afstandsbediening te laten exploderen (DVZ, CGVS vragenlijst, vraag 3.5 en NPO, p. 11 en 17). Verwacht mag worden dat u hierover melding zou gemaakt hebben bij de DVZ. Bovendien verklaarde u bij het CGVS gewond te zijn geraakt tijdens een gevecht tussen de taliban en de overheid, waardoor u één maand thuis moest blijven en u daarna een dreigbrief ontving van de taliban waarna u twee dagen later Afghanistan hebt verlaten (NPO, p. 10). Het mag ten stelligste verbazen dat u bij de DVZ nooit liet optekenen dat u enerzijds gewond raakte tijdens een gevecht en anderzijds dat de taliban u, twee dagen voor uw vertrek, een dreigbrief hadden gestuurd. Er kan immers verwacht worden dat u altijd melding zou maken van dergelijke ingrijpende en fundamentele gebeurtenissen wanneer u gevraagd wordt om een overzicht te geven van alle feiten die geleid hebben tot uw vlucht uit uw land van herkomst (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Deze inconsistenties en hiaten over essentiële elementen in uw relaas doen dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw problemen met de taliban en de gevolgen ervan.

Bovendien dient vastgesteld te worden dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig wordt aangetast door de weinig aannemelijke handelwijze van de taliban die in strijd is met de op het Commissariaat-generaal beschikbare objectieve informatie. Zo dient er op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/>

administration/easo/PLib/Afghanistanrecruitment.pdf, de EUAA Country Guidance van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) en het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 (beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/202208EUAACOIReportAfghanistanTargetingofindividuals.pdf>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikt de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden, namelijk dat de taliban u eerst vrijwillig vragen om met hen samen te werken en nadien ongeveer één maand later een dreigbrief sturen waarin ze u verplichten om met hen samen te werken of u anders te zullen vermoorden, zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers, is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig (NPO, p. 11 en 18 en vertaling dreigbrief). U slaagt er bovendien niet in concreet aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Bovendien blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd en dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Er wordt vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken. I.c. is dit niet het geval. Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. Daarnaast kan aangestipt worden dat het geenszins geloofwaardig overkomt dat u nauwelijks informatie kan aanreiken over uw beweerde belagers. In het licht van uw verklaringen dat de taliban u persoonlijk benaderden toen u rondstapte met uw geiten, u een dreigbrief stuurden en ook na uw vertrek u nog drie keer bij uw familie kwamen zoeken waarbij ze, bij het laatste bezoek, uw vader slagen toebrachten (NPO, p. 17, 28 en 29), kan nochtans verwacht worden dat u zou proberen meer informatie over uw belagers te weten te komen om het risico voor u en uw familie zo goed mogelijk te kunnen inschatten. Echter blijkt uw kennis over uw belagers zeer beperkt te zijn. Over de eerste keer dat de taliban u persoonlijk benaderde, zegt u slechts dat het drie leden van de taliban waren, maar tot welke talibangroep ze behoorden en wie ze precies waren, kon u niet verder specificeren (NPO, p. 12 en 17). Hierbij wou de taliban dat u voor hen de overheid zou bespioneren en deze informatie zou doorgeven aan hen, maar aan wie u deze informatie precies moest doorgeven wist u niet (NPO, p. 18). Verder wist u niet ook wie van de taliban de dreigbrief aan u had bezorgd noch door wie deze gesigneerd werd (NPO, p. 11 en 12). Ook aangaande de drie bezoeken van de taliban na uw vertrek uit Afghanistan, kon u niets zeggen over de identiteit van de leden van de taliban die langskwamen noch over de talibangroep waartoe ze behoorden (NPO, p. 27 tem 29). In dit verband is ook het gedrag dat uw familie en uzelf gesteld zouden hebben weinig aannemelijk, gelet op de door u geschetste context. U verklaarde dat er in uw dorp, voor de start van uw eigen problemen, zeer veel herders werden gedood door de taliban. Ze werden uit hun huizen meegenomen en gedood (NPO, p. 24 en 25). U kon twee herders benoemen, [Z.] en [N.], die één jaar voor uw eigen problemen in Afghanistan werden vermoord door de taliban (NPO, p. 25). In de door u geschetste context is het opmerkelijk dat u na het eerste contactmoment met de taliban, waarbij ze u vroegen om met hen samen te werken en u te bang was om te weigeren, nadien gewoon verder rondtrok met uw geiten tot in de avond om dan pas uw vader hierover in te lichten (NPO, p. 17 en 19). Ook zijn reactie is merkwaardig. Zo heeft u tot tweemaal toe verklaard dat u het gehele incident met de taliban aan uw vader had verteld en hij daarop niets heeft teruggezegd (NPO, p. 19). Vervolgens verklaarde u dat uw vader alleen had gezegd dat u dit niet mocht doen en het niet goed was (NPO, p. 19 en 20). Gezien de voorgeschiedenis van herders in uw dorp, kan verwacht worden dat uw vader en uzelf de toenadering van de taliban ernstiger hadden genomen. Daarnaast heeft uw familie ook geen enkele voorzorgsmaatregelen genomen na uw eerste contactmoment met de taliban en ging u de volgende dagen gewoon verder rondtrekken met uw geiten (NPO, p. 19 en 20). Bovendien werden de dorpsouderen noch de autoriteiten hierover ingelicht (NPO, p. 20). Hiernaar gevraagd, waarom uw vader de dorpsouderen of de autoriteiten niet had ingelicht, antwoordde u naast de kwestie (NPO, p. 20). Gezien de voorgeschiedenis van herders in uw dorp is het merkwaardig dat u na het ontvangen van deze dreigbrief van de taliban tevens nog een dag thuis bleef alvorens het land te ontvluchten (NPO, p. 12, 17 en 27). Indien u daadwerkelijk in het vizier van de taliban kwam, en gelet op de voorgeschiedenis van herders in uw dorp, kan verwacht worden dat u en uw familie direct doeltreffende maatregelen genomen zouden hebben om uzelf te beschermen.

Voorts werden er ook ernstige tegenstrijdigheden gevonden tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten. Zo legde u op het CGVS een kopie van een document van het districtshuis neer waarover u verklaarde dat uw vader, ongeveer een maand na uw vertrek uit Afghanistan en voor de bezoeken van de taliban, naar het districtshuis is gegaan om uw problemen met de taliban te melden en deze als waarachtig te laten bevestigen door het districtshoofd [S.] (NPO, p. 14). Uit de vertaling van dit document, dat aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat uw verklaringen over dit document niet overeenkomen met de inhoud van dit document. Zo verklaarde u dat er in dit document enkel staat dat u omwille van de problemen met de taliban bedreigd werd en besloten hebt om het land te verlaten (NPO, p.

14). Uit de inhoud van dit document blijkt evenwel dat uw vader aan het districtshoofd heeft verklaard dat u meermaals door de taliban werd bedreigd en werd gevraagd om u bij hen aan te sluiten door hen op financieel vlak te steunen tegen de overheid. Dit is tegenstrijdig met uw verklaringen bij het CGVS, zijnde dat de taliban u op vrijwillige basis vroegen om met hen samen te werken door de overheid te bespioneren, deel te nemen aan de gevechten met wapens of raketten en door hen geplaatste bommen te laten exploderen wanneer u de overheid zag passeren (NPO, p. 17). Bovendien verklaarde u op het CGVS in Afghanistan maar één keer en dit per brief door de taliban te zijn bedreigd (NPO, p. 10, 11 en 17). Voorts kunnen er ook vraagtekens geplaatst worden bij deze vermeende dreigbrief van de taliban. Zo is het bevreemdend dat de taliban u eerst op vrijwillige basis vragen om met hen samen te werken zonder u hierbij onder druk te hebben gezet, om vervolgens een dreigbrief te bezorgen waarin ze u beschuldigen van samenwerking met de autoriteiten (NPO, p. 10, 17 en 18). Dit mist logica. U had immers aangegeven hun aanbod eerst thuis met uw vader te zullen bespreken. De taliban reageerden hierop toen totaal niet afwijzend. Bovendien strookten uw verklaringen afgelegd op het CGVS over de inhoud van dit document niet met wat er daadwerkelijk in vermeld staat. U gaf te kennen dat in deze brief staat geschreven dat de taliban u gevraagd hadden om met hen te werken, maar dat u niet naar hen (toe) bent gekomen (NPO, p. 10). Dit staat evenwel nergens in deze brief vermeld. Voorts houdt ook de door u neergelegde brief van de dorpsouderen over uw problemen weinig steek. Ook hier blijken uw verklaringen niet overeen te stemmen met de inhoud van dit document. U verklaarde dat er in dit document staat geschreven dat de feiten waarachtig zijn en u vanwege de problemen met de taliban uw land hebt moeten verlaten (NPO, p. 14). Echter blijkt uit de vertaling van dit document dat er enkel in staat dat de vermelde problemen echt en waargebeurd zijn en dat de problemen van vermelde persoon worden bevestigd. Over welke en wiens problemen het hier gaat, kan niet uit dit document afgeleid worden. Hierdoor kan er aan dit document, en bij uitbreiding aan de rest van uw documenten, geen enkele bewijskracht gegeven worden. Uit bovenstaande vaststellingen kan namelijk geconcludeerd worden dat u valse stukken hebt neergelegd om de Belgische asielinstanties intentioneel te misleiden. De kopie van een brief van de dorpsouderen over uw neven, de drie foto's van uw neven, de kopie van uw taskara en de taskara van uw vader, alsook de twee foto's van uw verwondingen kaderen in een ongeloofwaardig asielrelaas en getelt op het bedrieglijk karakter van de rest van uw documenten kan aan deze documenten ook geen enkele bewijskracht gegeven worden. Documenten hebben hoe dan ook enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in onderhavig geval, ongeloofwaardig relaas te herstellen. Hierbij dient ook te worden verwezen naar de landeninformatie die aan uw dossier werd toegevoegd en dewelke wijst op de hoge mate van corruptie en fraude bij Afghaanse documenten.

Tenslotte kunnen ook de nodige vraagtekens geplaatst worden bij de vermeende bezoeken van de taliban na uw vertrek uit Afghanistan. Vooreerst hebt u bij de DVZ met geen woord gerept over deze bezoeken van de taliban. Uw verklaring voor het niet melden van deze bezoeken van de taliban, namelijk dat u hierover toen niet werd bevraagd, kan niet overtuigen (NPO, p. 29). Van een asielzoeker mag redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn asielmotieven te allen tijde zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet. Verwacht mag dan ook worden dat u dit uit uzelf ter sprake bracht wanneer naar de motieven voor uw komst naar België werd gevraagd. Bovenstaande vaststellingen doen tevens afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen. Bovendien legde u over deze bezoeken eveneens inconsistente verklaringen af. Zo verklaarde u initieel dat de taliban na uw vertrek uit Afghanistan acht keer waren langskwamen. Zo vroegen de taliban twee keer waar u was, daarna kwamen ze nog drie keer langs om aan uw vader te vragen om u te zoeken, om vervolgens nog drie keer langs te komen na de machtsovername van de taliban in Afghanistan (NPO, p. 27). Over deze bezoeken doorgevraagd, veranderde u uw verklaringen plots en meende u dat de taliban na uw vertrek uit Afghanistan enkel drie keer langskwamen (NPO, p. 28 en 29). Gewezen op uw inconsistente verklaringen in dit verband, meende u daarvoor verklaard te hebben dat de taliban drie keer langskwamen, namelijk drie keer in acht maanden (NPO, p. 28 en 29). Het louter ontkennen van eerdere verklaringen is onvoldoende om uw inconsistente en leugenachtige verklaringen over de bezoeken van de taliban recht te zetten. Bovenstaande vaststellingen zorgen ervoor dat aan deze bezoeken geen geloof kan gehecht worden. Zoals hierboven reeds uiteengezet bleek uw kennis over de taliban die u bij deze bezoeken viseerden, ontoereikend.

De vaststelling dat u manifest faalt in het afleggen van coherente en consistente verklaringen aangaande cruciale elementen in uw asielrelaas, bevestigt dat uw vermeende problemen met de taliban bedrieglijk zijn. U bent dan ook geenszins in staat uw persoonlijke vrees jegens de taliban op een overtuigende en geloofwaardige wijze te schetsen. Uw ongeloofwaardige verklaringen volstaan dan ook niet om in uw hoofde te besluiten tot toekenning van de vluchtelingenstatus.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid,

haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen.

Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het district Chaparhar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het

uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een dierdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van

augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio-Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif.pdf blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen

aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. U blijkt ook nog steeds het moslimgeloof aan te hangen (NPO, p.4). Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Ter volledigheid wenst het CGVS hier nog te wijzen op het feit dat uw advocaat na ontvangst van de kopie van het persoonlijk onderhoud op het CGVS nog enkele opmerkingen en verduidelijkingen van u bij de notities heeft overgemaakt. Het louter wijzigen van uw eerder afgelegde verklaringen omtrent de bezoeken van de taliban na uw vertrek uit Afghanistan, kunnen uw inconsistenties in dat verband niet rechtzetten. De correcties in verband met de schrijfwijze van persoonsnamen en het aantal keer dat u contact hebt met uw familie in Afghanistan hebben geen betrekking op de argumenten in deze beslissing en kunnen de beoordeling van het CGVS aldus niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker geeft in eerste instantie aan dat hem onterecht de vluchtelingenstatus werd geweigerd. Hij volhardt in zijn vrees om bij terugkeer naar Afghanistan te worden vermoord door de taliban doordat hij weigerde om zich bij hen aan te sluiten. Hij geeft een overzicht van de verschillende risicogroepen in de EUAA *“Country Guidance”* van april 2022 en betoogt dat het *“aldus duidelijk [is] dat de groep waar [hij] toe behoort een risicogroep betreft die nood heeft aan internationale bescherming”*. Hij gaat vervolgens in op enkele van de vaststellingen die de commissaris-generaal er toe brachten te besluiten tot de ongelooftwaardigheid van zijn asielrelaas en tracht deze te weerleggen.

In tweede instantie betoogt verzoeker dat hij wel degelijk in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij verwijst naar verschillende rapporten en/of artikelen met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan alsook met betrekking tot de socio-economische en humanitaire situatie in dit land. Hieruit blijkt volgens hem dat er sprake is van dodelijk geweld, willekeurige arrestaties, illegale detentie en slechte gevangenisomstandigheden. Ook blijkt hieruit volgens hem dat sinds de machtsovername door de taliban de toegang tot gezondheidszorg sterk beperkt is. Hij wijst nog op de strikte interpretatie van de sharia door de taliban. Hij stelt ook dat de bestreden beslissing, waar deze is gebaseerd op de UNHCR *“Guidance Note”* van 9 februari 2022 en de EUAA *“Country Guidance”* van 22 april 2022, uitgaat van verouderde algemene informatie en dat het gezien de fragiele en onvoorspelbare situatie in Afghanistan zeer belangrijk is om zich te baseren op actuele informatie. Volgens verzoeker kan daarom niet veel gewicht worden toegekend aan de conclusie dat het niveau van willekeurig geweld significant lager is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde hem het statuut van vluchteling toe te kennen, hem in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen, en in de meest ondergeschikte orde het dossier terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

3. Aanvullende nota's overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet

3.1. Op 5 december 2024 maakt verweerder een aanvullende nota over waarin hij bijkomend verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, *“COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments”*, 4 november 2022;
- UNAMA, *“Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”*, juni 2023;
- EUAA, *“Afghanistan – Country Focus”*, december 2023;
- COI Focus Afghanistan, *“Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban”*, 14 december 2023;
- EUAA, *“COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments”*, 2 februari 2024;
- EUAA, *“Country Guidance: Afghanistan”*, mei 2024.
- EUAA, *“Afghanistan – Country Focus”*, november 2024.

3.2. Op 10 december 2024 om *“0.00.04”* maakt verzoeker een eerste aanvullende nota over, waarin hij aangeeft de volgende nieuwe elementen te willen aanbrengen:

1. Bewijzen van zijn integratie in België, met name een brief van Ligo inzake het volgen van Nederlandse taallessen en loonfiches inzake zijn werk als seizoenarbeider. Deze bewijzen tonen volgens verzoeker zijn inzet en enthousiasme om te werken, alsook dat hij op *“zeer intense wijze is overgegaan tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten”* en hij *“zich de Belgische samenlevingsvormen in hoge mate eigen heeft gemaakt”*, op economisch en sociaal vlak.
2. Medische documenten waaruit blijkt dat hij sinds geruime tijd abdominale klachten heeft, waarvoor hij verschillende keren op controle is geweest en onderzoeken heeft laten doen. Er is sprake van dat verzoeker *“vermoedelijk een hemorrhoidaal bloedverlies”* heeft gehad.
3. Het gegeven dat hij mentale problemen heeft waarvoor hij wordt behandeld, waarvoor een psychologisch rapport van 9 december 2024 wordt voorgelegd dat attesteert dat hij op eigen vraag sinds januari 2024 psychologisch wordt opgevolgd voor klachten van hoofdpijn, slaapproblemen, agitatie, geheugen- en concentratiestoornissen, angst, depressieve klachten en een gevoel van onveiligheid.

Verzoeker haalt verschillende rapporten aan die wijzen op een verhoogd risico op vervolging door de taliban omwille van gepercipieerde verwestering en stelt dat er *“heel wat voorbeelden”* zijn van incidenten waarbij de taliban terugkeerders hebben gearresteerd of vermoord. Hij vermeldt telkens de weblinks van de aangehaalde rapporten. Hij citeert ook uit het Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van maart 2022 inzake

geweld dat het merendeel van de terugkeerders naar Afghanistan stelt te vrezen. Hij wijst in het bijzonder op een reëel risico op aanhouding door de taliban op de luchthaven of aan een checkpoint en, vervolgens, op foltering of onmenselijke en/of vernederende behandeling wanneer hij wordt ondervraagd of om te worden vermoord. Hij stelt aldus een risico te lopen op schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

3.3. Op 10 december 2024 om "10:49:27" maakt verzoeker een tweede aanvullende nota over, waarin hij aangeeft de volgende nieuwe elementen te willen aanbrengen:

1. Bewijzen inzake zijn integratie in België, met name een intake-verslag bij Ligo voor het volgen van Nederlandse taallessen, bewijzen van zijn tewerkstelling in België en een brief van zijn werkgever die stelt dat hij correct aanwezig is en correct zijn taken uitvoert. Dit verbindt hij opnieuw met een verhoogd risico op vervolging door de taliban omwille van gepercipieerde verwestering. Hij herneemt in dit verband zijn uiteenzetting in de eerste aanvullende nota.
2. *"Verschillende foto's van verzoeker, zijn familieleden die geslagen en/of vermoord zijn door de taliban: foto van verzoekers been waar hij een kwetsuur heeft opgelopen in Afghanistan door de taliban; foto van zijn zoon die door de taliban is geslagen; foto van de lijk van zijn vader die door de taliban is vermoord; foto van zijn oom die vermoord is door de taliban; foto van zijn broer die vermoord is door de taliban; foto van zijn neven die vermoord zijn door de taliban."*
3. *"Dreigbrieven van de taliban. Verzoeker wenst aan te tonen dat hij nog steeds bedreig[d] wordt door de taliban."*
4. *"Foto van het ziekenhuis in Afghanistan. Zijn moeder was in het ziekenhuis wegens spoed."*
5. *"Foto: verzoeker heeft kwetsuur opgelopen in België (met de fiets)."*
6. *"Verklaring van de psycholoog: verzoeker is op regelmatige basis naar de psycholoog gegaan. Hij heeft angst-depressieproblemen wegens instabiliteit, onzekerheid van zijn situatie. Regelmatige ondersteuning is noodzakelijk. Verzoeker heeft slaapproblemen."*
7. *"Verzoeker heeft heel wat medische problemen, o.a. hartproblemen."*

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Voorafgaande opmerkingen

4.1.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.1.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte *'beoordeling van feiten en omstandigheden'* in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in de landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving

van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.1.3. Voorafgaand aan het eigenlijke onderzoek van verzoekers verzoek om internationale bescherming merkt de Raad nog op dat het niet wordt betwist dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Zo blijkt dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in het land voorhanden is. Ook de rapporten van EUAA erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen worden geconfronteerd in het verzamelen en controleren van informatie over Afghanistan. Evenwel blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. Verweerder heeft bij zijn aanvullende nota van 5 december 2024 de beschikbare objectieve landen-informatie trouwens nog geactualiseerd en aangevuld met de hierboven reeds aangehaalde recente bronnen. Er kan dan ook worden besloten dat er in deze stand van zaken voldoende informatie voorhanden is over de actuele situatie in Afghanistan om over te gaan tot een beoordeling van Afgaanse beschermingsverzoeken.

4.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.2.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2. van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen,

of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept."

4.2.2. Verzoekers vluchtrelaas, zoals hij dit naar voor bracht tijdens zijn gehoor op het CGVS van 20 december 2022, kan worden samengevat als volgt. In Afghanistan was hij werkzaam als herder. Toen hij aan het rondtrekken was met zijn geiten werd hij aangesproken door drie leden van de taliban, die hem vroegen om met hen samen te werken. Hij durfde hun voorstel niet te weigeren en gaf te kennen dat hij dit eerst thuis met zijn vader ging bespreken. De taliban vonden dit goed en vertrokken. Zijn vader zei dat hij dit niet moest doen. Twee dagen nadat hij door de taliban was aangesproken, geraakte verzoeker gewond bij een gevecht tussen de taliban en de overheid. Omwille van zijn verwondingen, verbleef hij ongeveer één maand thuis. Na deze maand hervatte hij zijn werk als herder. Op de tweede dag van zijn werkhervatting vond hij een brief van de taliban aan zijn deur, waarin zij hem beschuldigden van samenwerking met de overheid. Verder stond hierin dat ze hem hadden gevraagd met hen samen te werken, maar dat hij nooit naar hen toe was gekomen om hieraan gevolg te geven. Hierop besloot hij Afghanistan te verlaten, ergens in maart 2021. Ook na zijn vertrek kwamen de taliban drie keer bij zijn familie langs, op zoek naar hem. Ze schoten op een nacht bovendien twee neven langs vaderskant die ook herders waren, R. en S., dood. Verzoeker vreest dat de taliban hem zullen vermoorden als hij terugkeert naar Afghanistan.

4.2.3. Ter staving van zijn identiteit en voormeld asielrelaas legde verzoeker op het CGVS kopieën van volgende documenten voor: de dreigbrief van de taliban, brieven van de dorpsouderen en van het districtshoofd waarin ze zijn problemen bevestigen, zijn taskara en de taskara van zijn vader, een doktersvoorschrift voor medicatie nadat hij gewond raakte, twee foto's van de verwondingen die hij opliep net voor zijn vertrek uit Afghanistan, een brief van de dorpsouderen over zijn neven R. en S. en drie foto's van zijn neven R. en S. die gedood werden.

Bij zijn tweede aanvullende nota legt hij inzake deze aangehaalde problemen met en vrees voor de taliban nog kopieën voor van volgende stukken: verschillende foto's van hemzelf en zijn familieleden die geslagen en/of vermoord zouden zijn door de taliban, een foto van een ziekenhuis in Afghanistan, enkele (niet-vertaalde) medische stukken uit Afghanistan en (niet-vertaalde) dreigbrieven van de taliban.

4.2.4. Uit de door verweerder aangebrachte objectieve landeninformatie in de *"COI Focus: Afghanistan; Corruptie en documentenfraude"* van 14 januari 2021 blijkt dat er in Afghanistan sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de voormalige overheid. Verzoeker weerlegt deze informatie alleszins ook niet. Aan de voorgelegde Afghaanse stukken kan bijgevolg maar een beperkte bewijswaarde worden gehecht. Alle door verzoeker voorgelegde stukken zijn bovendien kopieën. Aan kopieën kan hoe dan ook nauwelijks enige bewijswaarde worden toegekend, omdat ze makkelijk zijn te vervalsen.

Daarenboven stelde de commissaris-generaal op correcte gronden vast dat er sprake is van ernstige tegenstrijdigheden tussen de door verzoeker afgelegde verklaringen en verschillende van de door hem neergelegde documenten. Hij deed zo volgende vaststellingen, die steun vinden in de stukken van het administratief dossier:

"Zo legde u op het CGVS een kopie van een document van het districtshuis neer waarover u verklaarde dat uw vader, ongeveer een maand na uw vertrek uit Afghanistan en voor de bezoeken van de taliban, naar het districtshuis is gegaan om uw problemen met de taliban te melden en deze als waarachtig te laten bevestigen door het districtshoofd [S.] (NPO, p. 14). Uit de vertaling van dit document, dat aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat uw verklaringen over dit document niet overeenkomen met de inhoud van dit document. Zo verklaarde u dat er in dit document enkel staat dat u omwille van de problemen met de taliban bedreigd werd en besloten hebt om het land te verlaten (NPO, p. 14). Uit de inhoud van dit document blijkt evenwel dat uw vader aan het districtshoofd heeft verklaard dat u meermaals door de taliban werd bedreigd en werd gevraagd om u bij hen aan te sluiten door hen op financieel vlak te steunen tegen de overheid. Dit is tegenstrijdig met uw verklaringen bij het CGVS, zijnde dat de taliban u op vrijwillige basis vroegen om met hen samen te werken door de overheid te bespioneren, deel te nemen aan de gevechten met wapens of raketten en door hen geplaatste bommen te laten exploderen wanneer u de overheid zag passeren (NPO, p. 17). Bovendien verklaarde u op het CGVS in Afghanistan maar één keer en dit per brief door de taliban te zijn bedreigd (NPO, p. 10, 11 en 17). Voorts kunnen er ook vraagtekens geplaatst worden

bij deze vermeende dreigbrief van de taliban. Zo is het bevreemdend dat de taliban u eerst op vrijwillige basis vragen om met hen samen te werken zonder u hierbij onder druk te hebben gezet, om vervolgens een dreigbrief te bezorgen waarin ze u beschuldigen van samenwerking met de autoriteiten (NPO, p. 10, 17 en 18). Dit mist logica. U had immers aangegeven hun aanbod eerst thuis met uw vader te zullen bespreken. De taliban reageerden hierop toen totaal niet afwijzend. Bovendien strookten uw verklaringen afgelegd op het CGVS over de inhoud van dit document niet met wat er daadwerkelijk in vermeld staat. U gaf te kennen dat in deze brief staat geschreven dat de taliban u gevraagd hadden om met hen te werken, maar dat u niet naar hen (toe) bent gekomen (NPO, p. 10). Dit staat evenwel nergens in deze brief vermeld. Voorts houdt ook de door u neergelegde brief van de dorpsouderen over uw problemen weinig steek. Ook hier blijken uw verklaringen niet overeen te stemmen met de inhoud van dit document. U verklaarde dat er in dit document staat geschreven dat de feiten waarachtig zijn en u vanwege de problemen met de taliban uw land hebt moeten verlaten (NPO, p. 14). Echter blijkt uit de vertaling van dit document dat er enkel in staat dat de vermelde problemen echt en waargebeurd zijn en dat de problemen van vermelde persoon worden bevestigd. Over welke en wiens problemen het hier gaat, kan niet uit dit document afgeleid worden.”

Verzoeker betwist deze motieven niet concreet, net zomin als de op basis hiervan gedane vaststellingen dat moet worden aangenomen dat hij “valse stukken [heeft] neergelegd om de Belgische asielinstanties intentioneel te misleiden” en dat de bereidheid van verzoeker om dergelijke valse stukken neer te leggen ook negatief afstraalt op de bewijswaarde van de overige door hem voorgelegde stukken. De Raad neemt voormelde motieven bijgevolg over.

Het doktersvoorschrift voor medicatie en de foto's van verzoekers verwondingen tonen verder hooguit aan dat hij verwond is geraakt maar zeggen niets over de omstandigheden waarin dit is gebeurd. Zelfs indien verzoeker gewond raakte bij een treffen tussen de taliban en de overheid, toont dit nog niet aan dat de taliban hem wilden rekruteren en ze hem vervolgens bedreigden, of dat hij bij terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees heeft voor vervolging door de taliban, zoals hij voorhoudt. Ook de voorgelegde (kopieën van de) taskara's van hem en zijn vader kunnen dit niet aantonen.

Verzoeker legt verder verschillende foto's voor van familieleden die zouden zijn geslagen of vermoord door de taliban. Hiermee wil hij concreet aantonen dat zijn zoon werd geslagen door de taliban en dat zijn vader, broer, oom en neven door hen zijn vermoord. Wat deze foto's betreft, heeft de Raad allereerst geen zekerheid over wie precies op de foto's staat en of dit daadwerkelijk verzoekers familieleden zijn. In geen geval kunnen dergelijke foto's op zichzelf genomen ook een voldoende bewijs vormen van de door verzoeker voorgehouden problemen met de taliban. Dergelijke privéfoto's hebben geen tot weinig bewijswaarde, omdat deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Ze kunnen ook worden gemanipuleerd, des te meer nu het alle slechts kopieën zijn. Verzoeker verstrekt trouwens geen enkele concrete uitleg over de omstandigheden waarin een en ander zou hebben plaatsgevonden, wat precies is gebeurd, wie hierbij was betrokken en wat de link is met zijn eigen aangehaalde problemen. Inzake de brief van de dorpsouderen over zijn neven, wordt herhaald dat niet met zekerheid kan worden vastgesteld dat dit werkelijk familieleden van verzoeker zijn en al zeker kan verzoeker hiermee niet zijn persoonlijke problemen met de taliban of een persoonlijke vrees voor vervolging door de taliban aantonen. De eerder gedane en niet concreet betwiste vaststelling inzake verzoekers bereidheid om valse stukken neer te leggen, straalt bovendien ook negatief af op de bewijswaarde van deze door hem voorgelegde stukken.

In zoverre verzoeker met zijn tweede aanvullende nota nog een foto van een ziekenhuis in Afghanistan, volgens hem van een spoedopname van zijn moeder, en enkele medische stukken uit Afghanistan voorlegt, ontbreekt elke verdere toelichting. De medische stukken zijn ook niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad kan dus geen kennis nemen van de verdere inhoud ervan. Deze stukken worden om deze reden, op grond van voormeld artikel 8, niet in overweging genomen. Op de zitting stelt verzoeker hierover ook slechts dat deze betrekking hebben op zijn moeder, die diabetes en een hoge bloeddruk zou hebben. Er blijkt aldus niet dat deze stukken verband zouden houden met de door verzoeker ingeroepen vrees voor vervolging, laat staan in dit verband enig begin van bewijs kunnen vormen. Ook wat de foto betreft, blijkt dit niet. Nog daargelaten de vraag of dit werkelijk verzoekers moeder betreft, wordt niet geduid waarom de persoon met spoed werd opgenomen en wordt niet concreet aangegeven dat dit een link heeft met de voorgehouden problemen van verzoeker met de taliban. De relevantie van deze foto voor de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming wordt niet aangetoond.

Ten slotte, inzake de dreigbrieven van de taliban die verzoeker bij zijn tweede aanvullende nota bijbrengt, wijst de Raad er op dat ook deze brieven niet zijn vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. Deze stukken worden niet in overweging worden genomen op grond van

voormeld artikel 8. Bovendien zijn het opnieuw kopieën waarvan de inhoud en de vorm gemakkelijk via knip- en plakwerk te fabriceren zijn, zodat hieraan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden toegedicht, te meer ook gelet op de eerder aangehaalde landeninformatie inzake corruptie en documentenfraude en de vaststelling dat verzoeker – zoals hij in wezen niet betwist – eerder ook reeds valse stukken heeft voorgelegd.

4.2.5. Gelet op wat voorafgaat, dient de Raad vast te stellen dat de voorgelegde stukken in de huidige stand van zaken op zichzelf niet volstaan om een gegronde en persoonlijke vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker tijdens zijn interviews voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

4.2.6. Na lezing van het rechtsplegingsdossier, stelt de Raad allereerst in navolging van de commissaris-generaal vast dat de geloofwaardigheid van verzoekers eerdere problemen met de taliban in Afghanistan die hij situeerde ergens begin 2021 fundamenteel wordt ondermijnd door de vaststelling, op basis van een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek, dat verzoeker reeds in juli 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende in Griekenland. Verzoekers verklaringen inzake het resultaat van dit vingerafdrukkenonderzoek, en het tijdstip van zijn vertrek en zijn reisroute, waren ook leugenachtig, zoals blijkt uit de volgende terechte vaststellingen van de commissaris-generaal, die steun vinden in het administratief dossier: *“Zo verklaarde u bij de DVZ (d.d. 17/08/2021) enkel vingerafdrukken te hebben afgestaan in België. Na confrontatie met de Eurodac hit, paste u uw verhaal aan en meende u ongeveer twee maanden eerder, dus in juni 2021, uw vingerafdrukken te hebben afgestaan in Griekenland. Vervolgens bij de DVZ meermaals geconfronteerd met het feit dat uw vingerafdrukken in Griekenland dateren van juli 2019, bleef u bij uw eerdere verklaringen (DVZ, verklaring DVZ, vraag 22 en vraag 30). Bij het CGVS (d.d. 22/12/2022) verklaarde u ongeveer twee jaar geleden uit Afghanistan te zijn vertrokken en vier maanden onderweg te zijn geweest van Afghanistan naar België toen u hier op 27 juli 2021 (NPO, p. 16). Gevraagd of u ooit uw vingerafdrukken hebt moeten afstaan in een van de landen die u hebt doorkruist om naar België te komen, antwoordde u negatief (NPO, p. 16). Gewezen op bovenstaande informatie, bleef u erbij nooit uw vingerafdrukken te hebben gegeven in Griekenland en vier maanden onderweg te zijn geweest van Afghanistan naar België (NPO, p. 29 en 30). Dit overtuigt niet. Het feit dat u zowel bij de DVZ als bij het CGVS bedrieglijke verklaringen aflegt over uw vertrekdatum uit Afghanistan en reisroute naar België, en hierbij de Belgische asielinstanties intentioneel hebt proberen misleiden, haalt de algemene geloofwaardigheid van uw relaas fundamenteel onderuit.”*

In zijn verzoekschrift brengt verzoeker ook geen concrete kritiek naar voor op deze beoordeling in de bestreden beslissing.

Wanneer verzoeker op de zitting nogmaals wordt geconfronteerd met de resultaten van het vingerafdrukkenonderzoek betwist hij trouwens niet langer dat hij inderdaad in juli 2019 in Griekenland was. Hij stelt thans vanuit Griekenland te zijn gerepatrieerd naar Turkije en vervolgens te zijn teruggekeerd naar Afghanistan. Hij stelt uit *“naïviteit”* en uit angst om te worden teruggestuurd naar Griekenland niet de waarheid te hebben gesproken. De Raad stelt vast dat verzoeker hiermee enkel een nieuwe en gewijzigde versie van de beweerde feiten naar voor brengt, zonder echter ook maar het minste concreet begin van bewijs dat hij vanuit Griekenland werd gerepatrieerd of sindsdien zou zijn teruggekeerd naar Afghanistan. Hij duidt alvast ook niet dat dit ergens uit zou kunnen blijken. Het betreft een loutere bewering die, eens te meer rekening houdend met verzoekers eerdere en herhaaldelijke bedrieglijke verklaringen inzake het tijdstip van vertrek en de reisweg, allesbehalve kan overtuigen. Hiermee wordt alleszins geen afbreuk gedaan aan de voormelde beoordeling, die overeind blijft en wordt hernomen.

4.2.7. De commissaris-generaal heeft verder op correcte gronden, die steun vinden in de stukken van het administratief dossier, vastgesteld dat er tussen verzoekers opeenvolgende verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) en het CGVS sprake is van inconsistenties en hiaten over essentiële elementen in zijn relaas die verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van zijn problemen met de taliban en de gevolgen ervan. Hiervoor wordt verwezen naar volgende pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing: *“Zo verklaarde u bij de DVZ dat de taliban u had verteld dat u de overheid moest bespioneren en hierover informatie aan hen moest geven. Indien u zou weigeren, zouden ze u vermoorden. Hierdoor bent u vijf dagen later uit Afghanistan vertrokken (DVZ, CGVS vragenlijst, vraag 3.5). Dit terwijl u bij het CGVS verklaarde ongeveer één maand nadat de taliban u hierover voor de eerste en enige keer hadden gesproken, het land te hebben ontvlucht (NPO, p. 10 en 11). Voorts verklaarde u bij de DVZ dat de taliban u hadden verplicht om de overheid voor hen te bespioneren, ze zouden u vermoorden indien u weigerde (DVZ, CGVS vragenlijst, vraag 3.5). Dit stemt niet overeen met uw verklaringen bij het CGVS, waar u meende dat de*

taliban u dit vrijwillig vroegen en u hiertoe, toen ze u aanspraken, niet gedwongen werd (NPO, p. 18 en 19). Daarnaast verklaarde u bij de DVZ enkel dat de taliban u had gevraagd om de overheid te bespioneren en informatie aan hen door te geven, terwijl u bij het CGVS verklaarde dat de taliban u ook vroegen om met hen mee te vechten. Zo zouden ze u raketten en geweren geven, alsook diende u wegbommen met een afstandsbediening te laten exploderen (DVZ, CGVS vragenlijst, vraag 3.5 en NPO, p. 11 en 17). Verwacht mag worden dat u hierover melding zou gemaakt hebben bij de DVZ. Bovendien verklaarde u bij het CGVS gewond te zijn geraakt tijdens een gevecht tussen de taliban en de overheid, waardoor u één maand thuis moest blijven en u daarna een dreigbrief ontving van de taliban waarna u twee dagen later Afghanistan hebt verlaten (NPO, p. 10). Het mag ten stelligste verbazen dat u bij de DVZ nooit liet optekenen dat u enerzijds gewond raakte tijdens een gevecht en anderzijds dat de taliban u, twee dagen voor uw vertrek, een dreigbrief hadden gestuurd. Er kan immers verwacht worden dat u altijd melding zou maken van dergelijke ingrijpende en fundamentele gebeurtenissen wanneer u gevraagd wordt om een overzicht te geven van alle feiten die geleid hebben tot uw vlucht uit uw land van herkomst (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5)."

In antwoord op deze motieven wijst verzoeker, op zeer algemene wijze, op psychologisch onderzoek waaruit blijkt dat wanneer iemand vaker wordt geïnterviewd over een bepaalde gebeurtenis hij niet altijd consistent is in zijn verhaal en een inconsistentie in de verklaringen niet altijd een teken van ongeloofwaardigheid is. Het is echter niet voldoende om louter naar algemene informatie uit een psychologisch onderzoek te verwijzen, zonder deze in concreto te betrekken op de eigen persoon. Met zijn summiere verwijzing naar een psychologisch onderzoek, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval niet kon worden verwezen naar de vastgestelde tegenstrijdige en incoherente verklaringen, die geenszins betrekking hebben op kleine details, maar wel op kernelementen van zijn vluchtrelaas. Verweerder heeft terecht geoordeeld dat het in het licht van de gedane vaststellingen duidelijk is dat verzoeker *"bepaalde zaken anders voorstelt, dat [hij zijn] verklaringen aanpast, alsook verklaringen aan [zijn] relaas toevoegt waarvan kan verwacht worden dat deze vroeger werden aangehaald"*.

Verzoeker merkt nog op dat hij op de DVZ slechts kort kon antwoorden. Ook met deze kritiek werpt hij geen ander licht op de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties in zijn opeenvolgende verklaringen op de DVZ en het CGVS en brengt hij hiervoor geen aannemelijke uitleg naar voor. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op de DVZ werd gevraagd om een overzicht te geven van alle feiten die tot zijn vlucht hadden geleid. Het gegeven dat werd gevraagd om dit kort te doen, betekent niet dat hij niet de mogelijkheid had om de belangrijkste zaken reeds aan te halen. In dit verband moet trouwens wordt vastgesteld dat verzoeker op de DVZ bijkomend werd gevraagd om iets specifieker te zijn in zijn gegeven antwoord op voormelde vraag. De Raad wijst er nog op dat verzoeker bij aanvang van zijn interview op het CGVS uitdrukkelijk verklaarde dat zijn gesprek op de DVZ goed was verlopen en dat hij er alle belangrijke redenen had kunnen geven waarom hij zijn land had verlaten. Hij wenste enkel een kleine correctie aan te brengen, met name dat hij zei na 2 dagen – en niet na 5 dagen, zoals werd genoteerd – uit Afghanistan te zijn vertrokken (gehoor CGVS, p. 3). In het licht hiervan, kan verzoeker dus allesbehalve overtuigen waar hij thans plots aangeeft dat hij op de DVZ niet de tijd of de kans zou hebben gekregen alle belangrijke redenen van zijn vertrek uit Afghanistan reeds mee te delen, zoals dat de taliban hem ook vroegen mee te vechten, dat hij gewond raakte in een treffen tussen de taliban en de overheid en dat hij een dreigbrief ontving van de taliban. Het gegeven dat verzoeker werd gevraagd om de gebeurtenissen tot zijn vertrek uit Afghanistan kort weer te geven, kan daarenboven geen verklaring bieden voor de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn opeenvolgende verklaringen op de DVZ en het CGVS. Er dient te worden benadrukt dat deze tegenstrijdigheden en incoherenties betrekking hebben op de kern van verzoekers vluchtrelaas en dermate flagrant zijn dat zij terecht afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van zijn gehele relaas. De Raad kan ook slechts vaststellen dat verzoeker geen enkele concrete poging doet om deze tegenstrijdigheden en incoherenties in zijn opeenvolgende verklaringen te verklaren, te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

4.2.8. Verzoeker slaagt er verder niet in om de gedegen beoordeling in de bestreden beslissing onderuit te halen dat de door hem geschetste handelwijze van de taliban bovendien niet enkel weinig aannemelijk is, maar ook in strijd is met de beschikbare objectieve landeninformatie.

Uit de door verweerder aangebrachte landeninformatie met betrekking tot rekrutering door de taliban voor de machtsvername in augustus 2021 blijkt dat de taliban meestal werkloze mannen van Pashtun origine uit rurale gebieden rekruteerden in de madrassa's en dat er geen gebrek was aan vrijwilligers. Enkel uitzonderlijk moest worden overgegaan tot gedwongen rekrutering. Druk en dwang om de taliban te vervoegen waren niet steeds gewelddadig en vonden meestal plaats via de familie, de clan of het religieuze netwerk, afhankelijk van de lokale omstandigheden. In gebieden waar de taliban werden gezien als de overwinnaar hadden ze veel vrijwilligers en was er ook geen behoefte om over te gaan tot gedwongen rekrutering, maar in gebieden waar ze een tekort aan strijders hadden, was er een grotere nood aan nieuwe rekruten. Toch wordt het gebruik van geweld of dwang voor rekrutering uitzonderlijk geacht (EASO, *"Afghanistan – Recruitment by armed groups"*, september 2016, p. 21-24; EUAA, *"Country Guidance: Afghanistan"*, januari 2023, p. 62-63).

In het licht van deze landeninformatie heeft verweerder terecht vastgesteld dat de taliban zelden gebruik maakten van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hadden en individuele en gedwongen rekrutering zoals beschreven door verzoeker, die niet is gebaseerd op lokale verankering, slechts zelden voorkomt. Hij heeft correct gesteld dat *“rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa’s wordt georganiseerd en dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Er wordt vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken”*, wat in het geval van verzoeker niet blijkt. Hij heeft terecht geoordeeld dat de door verzoeker beschreven rekrutering door de taliban, met name waar *“de taliban [hem] eerst vrijwillig vragen om met hen samen te werken en nadien ongeveer één maand later een dreigbrief sturen waarin ze [hem] verplichten om met hen samen te werken of [hem] anders te zullen vermoorden, zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers”*, *“in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig [is]”*.

Verzoeker citeert uit het Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van november 2016 inzake rekrutering door de taliban. De door verzoeker aangehaalde landeninformatie bevestigt echter het standpunt van de commissaris-generaal dat de rekrutering in de regel plaatsvond via de lokale commandant, via stamoudsten en via madrassa’s en dat het zelden voorkwam dat iemand werd gerekruteerd door een onbekende. Verzoeker benadrukt verder de passage in dit rapport dat, hoewel het gebruik van geweld bij rekrutering uitzonderlijk was, de taliban wel geweld gebruikten in dorpen en gebieden die naast talibangebied lagen, om hen te overtuigen of dwingen hun kant te kiezen of hun loyaliteit te testen. In dit verband merkt hij op dat, uit hetzelfde landenrapport, blijkt dat Nangarhar betwist gebied was, wat gedwongen rekrutering volgens hem, ook van onbekenden, in deze regio des te aannemelijker maakt. Echter, als voorbeeld van het gebruikte geweld in betwiste gebieden wijst het rapport op het vermoorden door de taliban van dorpsoversten als repercussie voor het niet meewerken met hen, waarmee vooral wordt bevestigd dat de rekrutering in deze betwiste gebieden gebeurde via de lokale leiders of stammen of het druk zetten op de gemeenschap in zijn geheel. Verzoeker kaderde zijn relaas niet binnen een dergelijke druk die de taliban op de lokale leiders zouden zetten, maar wees slechts op een poging tot individuele rekrutering door onbekenden, die door de commissaris-generaal terecht als weinig aannemelijk wordt beschouwd in het licht van de beschikbare landeninformatie. De door verzoeker aangehaalde landeninformatie doet hierover niet anders oordelen.

Verzoeker betoogt vervolgens dat hij werd aangesproken door de taliban omdat hij de omgeving kende, hij ongeschoold is en ze niet verwachtten dat hij zou weigeren. Hiermee wordt echter andermaal geen afbreuk gedaan aan de voorgaande beoordeling die maakt dat de beschreven individuele rekrutering door onbekenden weinig aannemelijk is. Verzoeker, die aangaf de taliban die hem aanspraken niet te kennen, duidt trouwens ook niet hoe zij hem dan wel blijken te kennen of waarom ze erop vertrouwden dat hij niet zou weigeren. Zijn betoog is niet van aard het ongeloofwaardig bevonden karakter van zijn relaas te herstellen.

4.2.9. Verzoeker citeert in zijn verzoekschrift verder weliswaar de concrete motieven die verweerder er toe brachten vast te stellen dat zijn verklaringen inzake zijn problemen met en de bedreigingen door de taliban ook geloofwaardigheid missen doordat enerzijds hij nauwelijks informatie kon aanreiken over zijn beweerde belagers of kon toelichten aan wie hij inlichtingen moest doorgeven en anderzijds zijn gedrag en dat van zijn familie in de geschetste context evenmin aannemelijk is, zonder dat hij echter ook maar de minste concrete kritiek op deze motieven formuleert of een concrete poging doet om deze motieven in een ander daglicht te stellen. Ook deze motieven worden door de Raad bijgevolg overgenomen.

4.2.10. De Raad herhaalt verder dat de commissaris-generaal op correcte gronden heeft vastgesteld dat er ook sprake is van ernstige tegenstrijdigheden tussen de door verzoeker afgelegde verklaringen en verschillende van de door hem neergelegde documenten. Hiervoor wordt verwezen naar de voorgaande bespreking inzake deze voorgelegde documenten.

4.2.11. Ten slotte vinden ook de volgende vaststellingen van de commissaris-generaal inzake de voorgehouden bezoeken van de taliban na verzoekers vertrek uit Afghanistan steun in de stukken van het administratief dossier en doen deze op hun beurt ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen hierover:

“Vooreerst hebt u bij de DVZ met geen woord gerept over deze bezoeken van de taliban. Uw verklaring voor het niet melden van deze bezoeken van de taliban, namelijk dat u hierover toen niet werd bevraagd, kan niet overtuigen (NPO, p. 29). Van een asielzoeker mag redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn asielmotieven te allen tijde zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet. Verwacht mag dan ook worden dat u dit uit uzelf ter sprake bracht wanneer naar de motieven voor uw komst naar België werd gevraagd. Bovenstaande vaststellingen doen tevens afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen. Bovendien legde u over deze bezoeken eveneens inconsistente verklaringen af. Zo verklaarde u initieel dat de taliban na uw vertrek uit Afghanistan acht keer waren langskwamen. Zo vroegen de taliban twee keer waar u was, daarna kwamen ze nog drie keer langs om aan uw vader te vragen om u te zoeken, om

vervolgens nog drie keer langs te komen na de machtsovername van de taliban in Afghanistan (NPO, p. 27). Over deze bezoeken doorgevraagd, veranderde u uw verklaringen plots en meende u dat de taliban na uw vertrek uit Afghanistan enkel drie keer langskwamen (NPO, p. 28 en 29). Gewezen op uw inconsistente verklaringen in dit verband, meende u daarvoor verklaard te hebben dat de taliban drie keer langskwamen, namelijk drie keer in acht maanden (NPO, p. 28 en 29). Het louter ontkennen van eerdere verklaringen is onvoldoende om uw inconsistente en leugenachtige verklaringen over de bezoeken van de taliban recht te zetten. Bovenstaande vaststellingen zorgen ervoor dat aan deze bezoeken geen geloof kan gehecht worden. Zoals hierboven reeds uiteengezet bleek uw kennis over de taliban die u bij deze bezoeken viseerden, ontoereikend.”

Verzoeker wijst in dit verband, op zeer algemene wijze, op een studie die stelt dat “sommige herinneringen sterker worden, andere zwakker” en dat dit eigen is aan de werking van het geheugen. Nog meent hij dat onvoldoende rekening werd gehouden met het gegeven dat hij ongeschoold is. De vraag of en hoe vaak de taliban na verzoekers vertrek uit Afghanistan naar de woning van zijn familie zouden zijn gekomen, betreft echter een belangrijk aspect van zijn asielrelaas, te meer gelet op het gevaar dit zou kunnen inhouden niet enkel voor hem maar ook voor zijn naaste familieleden. Er mag aldus wel degelijk van verzoeker worden verwacht dat hij dergelijke ingrijpende en belangrijke gebeurtenissen zou aanbrengen tijdens het eerste gehoor waartoe hij hiervoor de gelegenheid krijgt alsook dat hij zich niet zou vergissen tussen 3 of 8 bezoeken van de taliban. Noch zijn verwijzing naar de algemene werking van het geheugen noch het ongeschoold profiel van verzoeker vormt een aannemelijke verklaring voor de vastgestelde incoherenties in zijn verklaringen over dit belangrijk aspect van zijn relaas.

4.2.12. Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekers verklaringen inzake zijn problemen met de taliban niet geloofwaardig zijn en hij niet aannemelijk maakt dat hij Afghanistan heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban of dat hij bij terugkeer naar dit land een dergelijke gegronde vrees heeft. De Raad sluit zich aan bij de hierboven besproken pertinente en terechte motieven van de bestreden beslissing, die worden overgenomen.

4.2.13. Verzoeker voert verder aan dat hij nood heeft aan internationale bescherming omdat hij vervolging vreest omwille van (toegeschreven) verwestering.

4.2.14. Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen werd aangeleverd, kan de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. In november 2022 gaf de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, december 2023, p. 26).

Er is volgens de beschikbare bronnen geen ruimte voor politieke oppositie en de ‘civic space’ wordt door organisatie Civicus, een internationaal netwerk van maatschappelijk middenveldorganisaties, beschouwd als gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de ‘legitieme heersers’ verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontnomen in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 13, 23, 24). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, december 2023, p. 21 en november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘Taliban General Directorate of Intelligence’ (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, december 2023, p. 24). De MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema’s.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 20) streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, december 2023, p. 94, 101; EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 136). Er is een curriculum goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassas maar de de facto autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun curriculum niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het curriculum van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de de facto autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 106-107, 136).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 e.v.).

Op 31 juli 2024 werd door de de facto autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten. Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 30, 34-44). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem. Er is evenwel nog geen noemenswaardige toepassing van de moraliteitswet als dusdanig gemeld (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 29, 35).

Lasten en ongefundeerde kritiek op de de facto-regering zijn verboden, al wordt opbouwende kritiek inzake nog on vervulde beloften van de taliban die hun rol als legitieme heersers erkent tot op zekere hoogte gedoogd. Verder moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 24; EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 24).

De de facto autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de de facto regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werd genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds

mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale de facto staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van de MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 28-29). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"* van 14 december 2023; EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, November 2024, p. 30, 32-33, 35). Functionarissen van de de facto autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 31). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 27).

Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 32). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze te worden afgedwongen in rurale gebieden dan in steden zoals Kaboel en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kaboel na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 32).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 27 en november 2024, p. 47).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"* waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 130). Volgens de lokale media bron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het de facto Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (van wie 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machts-overname en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies. Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met 'niet-mahram' personen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 47). Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat de taliban een zeer 'soepele' bewijsstandaard hanteren. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de de facto-politie, wanneer deze vaststellen

tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door leden van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 20 en november 2024, p. 25). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 44, 80, 116 en EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022). Er zijn ook taliban-aanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de de facto regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zouden gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de *"geloofsethiek en denkwijze"* van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat honderdduizenden Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan in 2024, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest

werden geplaatst en ondervraagd. Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, *"Afghanistan – Country Focus"*, november 2024, p. 44-45). Volgens sommige (deels anonieme) bronnen zijn controles op de luchthaven van Kaboel zeer grondig en hebben de facto immigratie- ambtenaren lijsten van gezochte personen waaronder voormalige medewerkers van de ANDSF. Een andere, anonieme, bron stelt dat de taliban weinig informatie hebben over teruggekeerde personen en dat terugkeerders misschien de les gespeld krijgen door een mullah over de gevaren van emigratie. Volgens een mensenrechtenactiviste die buiten Afghanistan actief is, zou terugkeer voor personen die geen problemen hebben met de facto autoriteiten mogelijk zijn, maar zou dit wel een probleem kunnen zijn voor personen met een hoog profiel (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 45, wat in de lijn ligt van wat eerder door een anonieme organisatie binnen Afghanistan werd gesteld, zie EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55).

Sommige bronnen geven aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan: targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als *"verwesterd"* worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als *"verraders"* of *"ongelovigen"*.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die zijn *"verwesterd"*, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering of overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

In de EUAA *"Country Guidance: Afghanistan"* wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze

overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”*, mei 2024, p. 57-61).

4.2.15. Verzoeker laat in casu na om enig concreet element voor te leggen waaruit kan blijken dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd. Concreet beperkt hij zich tot het aanbrengen van stukken inzake het volgen van taallessen Nederlands en van een tewerkstelling in België, maar hieruit kan niet blijken dat er bij hem sprake is van verwestering in de zin dat hij zich de in België en Europa heersende normen en waarden eigen heeft gemaakt. Evenmin kan hieruit een toegeschreven verwestering worden afgeleid, in de zin dat hij blijf geeft van activiteiten, gedrag, een uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans of niet-islamitisch kunnen worden gezien en/of die indruisen tegen de (religieuze) regels, wetten, gebruiken en normen zoals heden vormgegeven door de taliban. Er liggen ook geen concrete elementen voor waaruit blijkt dat verzoeker iemand is die door zijn handelingen of gedragingen de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden of dat hij als zodanig zal worden beschouwd. Verder blijkt niet dat er bij verzoeker sprake is van een opvatting, gedachte of mening die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban, laat staan dat hij uiting geeft aan oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst, noch blijkt dat verzoeker een afwijkende religieuze overtuiging heeft of tot een specifieke sociale groep behoort. Ten slotte maakt hij ook niet concreet aannemelijk dat dergelijke gedachte, opvatting of mening of religieuze overtuiging hem kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap in zijn regio van herkomst.

Voortgaand op verzoekers verklaarde geboortedatum was hij bij aankomst in België ongeveer 29 jaar oud. Er kan in elk geval worden aangenomen dat verzoeker op meerderjarige leeftijd zijn land van herkomst heeft verlaten en dat hij reeds was gevormd naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen voor hij naar Europa en België kwam en volop deelnam aan de Afghaanse samenleving. Verzoeker toont ook niet aan dat hij de Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin hij is opgegroeid heden niet langer kent.

De loutere duur van zijn verblijf in Europa en België en de gegevens dat hij hier lessen Nederlands volgt en werkt – alsook dat zijn werkgever tevreden is over zijn werk, getuige zijn brief – zijn, gelet op wat voorafgaat en zonder enige verdere concrete invulling van de omstandigheden van zijn verblijf en zijn traject alhier, niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Met een loutere verwijzing naar deze elementen toont verzoeker niet aan dat zijn verblijf in België of Europa een grote impact heeft gehad op de manier waar hij denkt en zich gedraagt of dat hij grote moeilijkheden zal ondervinden om zich te conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving zoals vormgegeven door de taliban.

Concreet onderbouwde en tastbare elementen dat hij de Belgische zeden en gewoonten *“op zeer intense wijze”* heeft verinnerlijkt of dat hij zich de Belgische samenlevingsvormen in hoge mate eigen heeft gemaakt worden verder ook niet voorgelegd. Verzoeker schetst geen concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf in België en Europa op de gevolgen van een terugkeer naar Afghanistan, met name waarom hij hierdoor onder de negatieve aandacht van zijn lokale gemeenschap en/of de taliban zou komen, al dan niet wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de huidige binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen. Hij brengt geen voldoende concrete en overtuigende elementen naar voor die kunnen aantonen dat hij niet meer zou kunnen meegaan in de culturele waarden en tradities van zijn land, of dat hij er zich concreet tegen verzet. Hij moet redelijkerwijze ook in staat worden geacht op de hoogte te zijn of te worden gesteld van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij doorheen de jaren die hij in Europa heeft doorgebracht totaal vervreemd zou zijn geraakt van de gebruikelijke Afghaanse waarden en normen of zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Verzoeker kan verder niet volstaan met een algemeen betoog inzake de risico's voor teruggekeerde verwesterde Afghanen onder verwijzing naar algemene landenrapporten om aannemelijk te maken dat hij is verwesterd of als dusdanig zal worden gepercipieerd in geval van terugkeer. De Raad merkt ook op dat verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar gelijklopende informatie als deze die is onderzocht in de bovenstaande analyse. De door verzoeker aangehaalde informatie is dus niet van die aard dat zij afbreuk kan doen aan voorgaande vaststellingen.

Verzoeker brengt aldus in het kader van zijn verzoek geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou worden geviséerd omwille van zijn verblijf in Europa. Tevens kan, gezien zijn individuele omstandigheden, niet worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan omwille van een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding zal worden geviséerd of vervolgd. De Raad wijst erop dat het aan verzoeker toekomt om zijn vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering te concretiseren en kan slechts vaststellen dat hij daar op basis van de door hem aangereikte elementen niet in slaagt.

Uit het voorgaande is ook gebleken dat verzoeker geen geloofwaardige problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan aannemelijk heeft gemaakt zodat hij evenmin aannemelijk maakt dat hij omwille van problemen uit het verleden in de negatieve aandacht van de taliban of zijn lokale gemeenschap zal komen te staan in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Verder brengt verzoeker geen concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofdte sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker na aankomst in België nog in contact stond met zijn familieleden in Afghanistan (gehoorverslag CGVS, p. 7). Uit niets kan blijken dat verzoeker bij terugkeer niet meer kan rekenen op een familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

Waar verzoeker wijst op een reëel risico op ernstige schade op het moment van aankomst in Afghanistan of tijdens zijn doorreis in dit land, meer bepaald op de luchthaven of aan een checkpoint, verwijst de Raad naar wat hierboven werd uiteengezet. Daaruit blijkt dat deze controleposten zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden bevinden en vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. De Raad ziet niet in waarom een checkpoint in de luchthaven anders zou zijn dan de overige controleposten. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Verzoeker toont in de huidige stand van zaken echter niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden geviséerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban noch blijkt dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen noch zijn er concrete indicaties die daarop wijzen.

Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat hij, gelet op zijn individuele omstandigheden, dient te vrezen voor vervolging omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding.

4.2.16. Verzoeker maakt met zijn aanvullende nota's ten slotte verschillende medische stukken over als *'nieuwe elementen'*. Aan de hand van deze medische stukken stelt hij allereerst sinds geruime tijd abdominale klachten te hebben, waarvoor hij verschillende keren op controle is geweest en onderzoeken heeft laten doen. Er is sprake van dat hij *"vermoedelijk een hemorroïdaal bloedverlies"* heeft gehad. Verder stelt hij mentale problemen te hebben waarvoor hij op regelmatige basis psychologisch wordt opgevolgd. In dit verband ligt een psychologisch rapport van 9 december 2024 voor dat attesteert dat hij op eigen vraag sinds januari 2024 psychologisch wordt opgevolgd voor klachten van hoofdpijn, slaapproblemen, agitatie, geheugen- en concentratiestoornissen, angst, depressieve klachten en een gevoel van onveiligheid, alsook een verklaring van zijn psycholoog in dezelfde zin, met name dat hij *"angst-depressieproblemen"* heeft wegens de instabiliteit en onzekerheid van zijn situatie. Daarnaast stelt hij nog heel wat medische problemen te hebben, onder andere hartproblemen, waarvoor opnieuw medische stukken (en weinigzeggende foto's) worden voorgelegd. Ten slotte geeft hij aan een foto te willen voorleggen van een kwetsuur die hij opliep met de fiets in België.

Verzoeker duidt echter niet concreet op welke wijze deze aangehaalde psychische en/of medische problemen volgens hem relevant zijn in het kader van de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Zo geeft hij zelf niet aan dat zijn medische en psychologische problemen hebben verhinderd dat hij op volwaardige wijze heeft kunnen deelnemen aan de gehoren. De Raad ziet hiervoor ook geen concrete aanwijzingen in de voorgelegde medische en psychologische stukken of de gehoorverslagen.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat verzoeker met deze attesten geenszins alsnog zijn voorgehouden vrees of voorgehouden problemen met de taliban aannemelijk maakt nu hij hiermee geen ander licht kan werpen op de vaststellingen aangaande zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas (supra). Rekening houdend met zijn bevindingen kan een psycholoog vermoedens hebben over de oorzaak van de mentale problemen, maar hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin deze problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt en dit binnen de context van psychologische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming. De Raad stelt ook vast dat de opgesomde

symptomen en vermeldingen zijn gebaseerd op verzoekers verklaringen en eigen gedragingen en uit deze psychologische attesten niet kan blijken dat de daarin gedane vaststellingen en gevormde mening behalve op de eigen verklaringen van verzoeker ook op andere, objectieve vaststellingen zijn gebaseerd. Zodoende kunnen deze attesten geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen en de conclusie dat verzoekers problemen met de taliban ongeloofwaardig zijn. Verzoeker betoogt dit zelfs trouwens ook niet.

De (psychische) klachten van verzoeker blijken trouwens vooral een gevolg te zijn van zijn onzekere verblijfssituatie, waarmee hij op zich geen vrees in vluchtelingenrechtelijke zin aantoonst.

De Raad wijst er verder op dat personen met een handicap en personen met zware medische aandoeningen, inclusief mentale problemen, in de EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”* van mei 2024 (p. 92-94) worden aangemerkt als risicoprofielen. Personen met een fysieke of mentale handicap worden regelmatig gestigmatiseerd en hun aandoening kan worden beschouwd als de *‘wil van God’*. Teruggekeerde migranten met mentale problemen zijn in het bijzonder kwetsbaar. In de landeninformatie valt verder te lezen dat in sommige ziekenhuizen, waaronder ziekenhuizen in Kabul, mullahs die zijn verbonden met de taliban de plaats hebben ingenomen van gezondheidsfunctionarissen om de faciliteiten te beheren. In sommige gevallen waren er problemen met hun gedrag omdat ze medisch personeel hebben bedreigd en aangevallen (EUAA, *“Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”*, augustus 2022, p. 52). Niet elke persoon met ernstige fysieke of psychische gezondheidsproblemen riskeert evenwel vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er moet worden overgegaan tot een individuele beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid dat de verzoeker in geval van terugkeer vervolging riskeert, rekening houdend met risicobepalende omstandigheden zoals de aard en de zichtbaarheid van zijn fysieke of psychische gezondheidsproblemen en de mogelijke negatieve perceptie door de familie.

Uit de vermeldingen in de thans voorliggende stukken kan de Raad aan sich niet opmaken dat in hoofdzaak van verzoeker risicoverhogende omstandigheden aanwezig zijn. Hieruit blijkt niet dat verzoeker door zijn mentale of medische problemen niet in staat zal zijn om zich bij terugkeer naar zijn land van herkomst aan te passen aan de geldende normen en verwachtingen en op een normale wijze deel te nemen aan het maatschappelijke leven of nog dat hij hierdoor in de negatieve aandacht van zijn lokale gemeenschap of de taliban zal komen. Zoals reeds werd vastgesteld, beschikt verzoeker ook over een familiaal netwerk in Afghanistan en is er nog contact met zijn familie. Er wordt in casu geenszins aangetoond dat verzoeker, zijn familiaal netwerk mee in acht genomen, niet over de nodige sociale capaciteiten zou beschikken om zich (opnieuw) aan te passen aan de thans in Afghanistan geldende normen en waarden. Verzoeker brengt ook geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontczgd of opzettelijk worden geweigerd.

De Raad ontkent niet dat verzoeker kampt met allerlei medische en psychische problemen en dat hij daarvoor wordt behandeld en opgevolgd in België. In casu toont verzoeker echter niet aan dat deze problemen in zijn hoofdzaak een vrees voor vervolging inhouden of dat hij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Verzoeker toont niet aan of legt niet uit dat hij door deze aandoeningen op negatieve wijze in het vizier van de taliban zou komen. Evenmin toont verzoeker middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verzoeker kan zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen en zijn mogelijke nood aan behandeling en opvolging beroepen op de geëigende procedure, met name deze van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

4.2.17. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan niet het voordeel van de twijfel worden gegeven. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

- b) *foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
c) *ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet-hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

4.3.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingen-wet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.3.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op zijn asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt, en dat hij ook geen gegronde vrees omwille van een (toegeschreven) verwestering op basis van zijn verblijf in het buitenland aannemelijk maakt.

4.3.4. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt verder de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet daarom worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde

socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedsel-prijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat zij maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor inter-nationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terecht-komen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.3.5. Ten slotte, opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn

2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: het NRF) en de Afghanistan Freedom Front (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten van Afghanistan. Het NRF was in de eerste negen maanden van 2024 actief in de provincies Herat en Kabul en veel minder in hun voormalige bolwerk, de provincie Panjshir.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *hit and run*-aanvallen, hinderlagen en doelgerichte aanvallen tegen de de facto autoriteiten.

ISKP daarentegen viseert zowel de de facto autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. ISKP daarentegen viseert zowel talibandoelwitten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en het daarin vervatte cijfermateriaal met betrekking tot het aantal aanvallen, slachtoffers en burgerdoden, blijkt dat, ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 – in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers –, de algemene veiligheidssituatie positief blijft evolueren en dat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan, is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiitische Hazara's.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Er is heden een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en de ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen *de facto* strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 59: “*In early September 2024, IDMC noted two cases of conflict-induced displacement in its preliminary estimates, involving 820 persons in the district of Zazi Maidan (Khost Province) being displaced due to border incidents between de facto Afghan forces and Pakistani forces.*”) UNHCR rapporteert 733 300 terugkeerders enkel uit Pakistan in de periode tussen september 2023 en september 2024 (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, november 2024, p. 58).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te

worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *“Country Guidance Afghanistan”* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA *“Afghanistan: Country Focus”* van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich in casu niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de *“Country Guidance Afghanistan”* van mei 2024.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofdte zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.3.6. De Raad besluit dat verzoeker niet aantoonde dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4.4. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat hij evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

4.5. Gelet op de voorgaande bespreking toont verzoeker geen schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Waar verzoeker nog de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet worden bevestigd dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde. Het aangevoerde middel is ongegrond.

4.6. Waar verzoeker uiterst ondergeschikt vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van verweerder te vernietigen om de redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleefde aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend vijftientig door:

I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN, griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS